

ferováno, uvádějí, že potřeba novelisace dosavadních předpisů o pouliční dopravě, která byla již po několik roků živě pocítována a která v poslední době se vystupňovala nejkrajnější měrou, jest odůvodněna jednak nepřehledností a nesnadnou přístupností těchto předpisů, které jsou rozptýleny v nepřehledné téměř řadě vyhlášek. Jest nesporno, že autoři měli pravdu, zdá se však, že pravdu budeme míti i my, tvrdíme-li, že sotva zrozený nový uliční řád bude míti brzy tytéž vady, jako jeho předchůdce, tytéž vady, které vytýkají autoři v předmluvě k novému. Od doby platnosti nového uličního řádu (1. září 1931) neuplynula ani doba 6 měsíců a již jsme svědky nových doplňků a změn.

Nedlouho po publikaci uličního řádu vydalo policejní ředitelství vyhlášku, jíž v ustanovení přílohy B řádu byly provedeny určité změny a nyní opět policejní ředitelství na základě § 73 odst. 2, cit. řádu vyhláškou doplňuje ustanovení téže přílohy. Tedy v nedlouhé době dvě vyhlášky s novými předpisy. Bude-li tendence měniti neb doplňovati předpisy tímto tempem, zejména pak regulaci dopravy (příl. B!), jíž v první řadě dopravní řád má sloužiti, budeme svědky, že v uličním řáde nezasecenc, nemající po ruce všechny doplňující vyhlášky, se v něm nevyzná a pak budeme opět v téže situaci, jako před publikací nového. Říká se, že zákony často novelisované jsou špatné neb aspoň nedomyšlené, pokud ovšem v ý v o j s sebou potřebu změn nese. Uvědomíme-li si, že nelze ovšem uliční řád v tomto směru plně srovnávati se zákony a nařízeními, neboť musí býti pružnější (čemuž nasvědčuje právě § 73 u. ř.) přes to nemůžeme se vymaniti z dojmu, že regulace dopravy nebyla řádně domyšlena a vyzkoušena, jak by měla býti před definitivní úpravou tak, aby se s ní vystačilo aspoň delší dobu. Byť by i základní ustanovení uličního řádu se neměnila, přece budou-li se měniti jen přílohy, které jsou součástí jeho, stane se celý uliční řád nepřehledným. Tím ovšem nechci říci všeobecně, že by autoři nového uličního řádu nevěnovali jeho vydání dostatečné péče, ba naopak vidíme z poznámek ke komentovanému vydání, že přípravě jeho po stránce právní věnována byla vzorná péče (na základních právních ustanoveních se také pozdějšími vyhláškami ničeho neměnilo!), avšak hlavní chyba spočívá v tom, že po stránce technické nebylo vydání uličního řádu řádně připraveno a právě zmíněná a pozdějšími změněná a doplněná regulace dopravy tomu plně nasvědčuje.

Konečně dlužno vyzdvihnouti ještě jednu věc. Vydávaj-li se předpisy, vydávají se proto, aby se dodržovaly a nedodržují-li se, aby jejich plnění se donucovalo. Víme dobře, že mnohá ustanovení uličního řádu se přehlížejí, jako by neexistovala, není však orgánu, který by jim sjednal nebo chtěl sjednati váhu.

Dr. Štafl.

Nová úprava osvobozování novostavby od daní. Osvobozovány od daní mají býti příště novostavby s malými byty na dobu 25 let a novostavby s byty velkými na dobu 15 let. Při koupi stavební parcely bude třeba příště vždy platiti dávku z přírůstku majetku. Proti tomuto opatření byly vzneseny námitky z odborných kruhů, které poukazují na to, že by tím bylo podstatně omezeno stavění domů s většími byty, jichž bude potřeba následkem výpovědi z větších bytů, které nastanou po uvolnění ochrany nájemníků.

Dr. Jindřich.

Zachování práv ze sociálního pojištění při zaměstnání v různých státech. Mezinárodní komitě expertů pro sociální pojištění při Mezinárodním úřadě práce v Ženevě, v němž je zastoupeno Československo univ. prof. Dr. E. Schoenbaumem, konalo v měsíci prosinci 1931 schůzi a zabývalo se otázkou zachování nároků ze sociálního pojištění při stěhování se zaměstnanců ze státu do státu. Bylo uvažováno o několika systémech. Prvý systém navrhuje periodické odvádění pojistného určitému nositeli pojištění; přijetí jeho však se stavějí v cestu překážky rázu technického a lze říci, že by se hodil nejspíše pro sezonní zaměstnance, kteří se každého roku vracejí do své vlasti. Druhý systém spo-

čívá na převádění kapitálů, rovnajících se úhradě nabytých práv. Tato myšlenka nařazila hlavně na tu překážku, že zákonodárství jednotlivých států počítá s různými finančními systémy a matematickými podklady v oboru sociálního pojištění. I kdyby však výpočet kapitálů dál se jednotně, částky, které by měly být převedeny, nebyly by často disponibilní, zvláště když by se někdy jednalo o krátkou dobu, ve které by měly být uvolněny a o množství pojištěnců. Státy ostatně zvláště dnes v době krise by zajisté nepřivolily k vývozu svých valut. Třetí systém spočívá na zásadě zachování práv v každé zemi a na rozdělení dávek mezi nositele pojištění různých států podle risik. Tento systém by se zajisté nejlépe hodil pro mezinárodní úpravu, poněvadž lze jej srovnati se zákonodárstvím všech států, bez ohledu na různost jejich systémů. Bylo usneseno věnovati se systematickému studiu tohoto systému, zvláště po stránce demografické a finanční. Dr. Jindřich.

Sociální pojištění ve Švýcarsku a prosincové referendum. Ve Švýcarsku není dosud jednotně upraveno sociální pojištění; pokud se provádí, děje se tak v různých kantonech různým způsobem. Proto v roce 1919 vypracovala spolková rada zprávu pro spolkové shromáždění, v níž bylo doporučeno, zavésti obligatorní pojištění invalidní, pozůstalostní a starobní. Teprve však v měsíci červnu 1931 přijalo spolkové shromáždění velkou většinou zákon o povinném pojištění sociálním. Přijetí zákona bylo doporučeno nejen odborovými organizacemi zaměstnaneckými, nýbrž i organizacemi zaměstnavatelskými a unií zemědělskou. Přesto lid použil svého práva, poskytnutého mu čl. 89 spolkové ústavy a vyžádal si referendum, t. j. rozhodnutí lidu o tom, zda zákon má být přijat či nikoliv. Hlasování bylo provedeno 5. a 6. XII. 1931 a zákon byl — jak známo — zamítnut 513.284 hlasy proti 338.802 hlasům. Rozhodnutí lidu překvapilo, zvláště vzhledem k právě zmíněnému doporučení organizací jak zaměstnavatelských, tak zaměstnaneckých. O příčinách zamítnutí všeobecného zavedení sociálního pojištění ve Švýcarsku bylo hodně diskutováno. Číslo 1. ročníku XLI. (z měsíce ledna 1932) revue »Informations sociales«, úředního orgánu Mezinárodního úřadu práce v Ženevě, přináší úvahu o tom, z jakého důvodu švýcarský lid ve své většině hlasoval proti zákonu anebo se zdržel vůbec hlasování.

Bylo především poukazováno na to, že v dnešní hospodářské krizi nelze připustiti jakékoliv zvyšování t. zv. sociálních břemen. Dále měl míti zákon ustanovení, že v prvých 15 letech po jeho účinnosti dávky měly být poskytovány jen v poloviční výši a omezeny na osoby, které by nemohly uhájiti živobytí ze svých — ať jakýchkoli — vlastních příjmů. Dávky byly stanoveny vůbec poměrně nízkými částkami; na př. vdovský důchod by byl činil ročně 206 fr., sirotčí po otcí 68.75 fr. ročně atd. Pojištění mělo být sice prováděno kantony, avšak pod kontrolou Spolkové rady, čímž by byla bývala utužena centralisace proti dnešnímu stavu. Bylo poukazováno na to, že za prvých 15 let nashromáždilo by se na rezervách půldruhé miliardy franků, které by byly odňaty národnímu hospodářství; při tom bylo pochybováno o tom, zda by tyto rezervy mohly být uloženy tak, aby poskytovaly nejen předpokládaný výnos, nýbrž i potřebnou jistotu.

Zákon měl zavésti t. zv. národní povinné pojištění, t. j. pojistná povinnost měla se vztahovati na všechny občany od 16. do 65. let, bez ohledu na způsob zaměstnání a na hospodářské a majetkové poměry. Tak bylo by se dostalo státním a veřejným zaměstnancům dvojitého pojištění, ježto tito zaměstnanci jsou již zajištěni pro případ invalidity a stáří a bylo by se dostalo tohoto pojištění i osobám, které ho nepotřebují vzhledem k svým majetkovým poměrům. Bylo poukazováno také na to, že systém obligatornosti by těžce poškodil ve své právě zmíněné formě t. zv. národního pojištění zvláště t. zv. dobročinné spolky, které provádějí soukromé pojištění životní a starobní.